

Melanie La'Brooy

Daar komt
de ***bruid***

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Wedding Planner

Uitgave

Piatkus, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2010 by Melanie La'Brooy

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagontwerp en -illustratie

marliesvisser.nl

Foto auteur

Urban Artistry

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3296 4

D/2012/8899/15

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Zes maanden voor de bruiloft

Mimi was van mening dat het allemaal was begonnen met hun namen. Haar oudere zus had Sabrina gekregen. Zoals Audrey Hepburn in *Sabrina*. Mimi, daarentegen, was opgezadeld met Miriam. In hun tienerjaren placht Sabrina altijd te benadrukken dat ‘Miriam’ Hebreeuws was voor ‘bitter’. Mimi kaatste dan terug dat het onmogelijk een diepere betekenis kon hebben aangezien ze niet Joods waren. Daarop concludeerde Sabrina vervolgens triest dat a) Mimi geadopteerd moest zijn van Joodse ouders die een hekel aan haar hadden gehad, of b) hun ouders het zo onbelangrijk hadden gevonden dat ze niet meer dan een halve minuut hadden uitgetrokken voor het uitkiezen van een (geschikte) naam. Vanaf dat punt ging het over het algemeen hard bergafwaarts.

Het was dus voornamelijk vanwege Sabrina dat toen Mimi op haar eerste buitenlandse reis vertrok, ze haar naam afkortte tot Mimi, een naam die ze zelf heel leuk vond, totdat ze zich bij haar terugkomst in Australië realiseerde dat het de perfecte naam was voor zinnen van het type ‘Mimi, ik wil dat je een aantal stofstalen voor me ophaalt. De winkel gaat over tien minuten dicht, dus je kunt maar beter opschieten.’ Of: ‘Mimi, zou je alsjeblieft de order voor rode cymbidiumorchideeën willen bevestigen bij de bloemist, de ringen willen afgeven bij de juwelier om ze te laten graveren – vergeet niet dat we besloten hebben dat we de tekst in hoofdletters én in kleine letters gegraveerd willen hebben – en daarna zul je mijn schoenen moeten ophalen en ze afgeven bij Double Bay

zodat de ontwerpster ze met de hand kan verven in dezelfde kleur als mijn jurk. O, en ze heeft die schoenen uiterlijk morgenochtend om halfacht nodig.’

Mimi had het vrolijke nieuwe alter ego van Miriam moeten zijn. In plaats daarvan was ze, dankzij Sabrina, Mimi het Slovende Bruidsmisje geworden.

Mimi had echter geen andere keus, want ze was niet alleen wérkloos, maar als ze heel eerlijk was ook kánsluus op de arbeidsmarkt. Toen ze na haar terugkeer naar Australië net begon met solliciteren, waren potentiële werkgevers steevast verbaasd wanneer ze tot de ontdekking kwamen dat Mimi gestudeerd had. Hun verbazing was ook eigenlijk wel logisch, aangezien Mimi’s minimale arbeidsverleden geen enkele indicatie gaf van het feit dat ze het verstand dan wel de ambitie bezat om een vervolgoopleiding te gaan doen.

‘Een bacheloropleiding?’ zeiden ze, met een vaag hoopvolle ondertoon in hun stem terwijl ze zich afvroegen of Mimi wellicht iets gestudeerd had wat nuttig zou kunnen zijn voor hun bedrijf, zoals een vreemde taal of psychologie.

‘De toneelschool.’

Over het algemeen was dit het moment waarop Mimi vriendelijk werd bedankt voor haar tijd, behalve tijdens één gedenkwaardig sollicitatiegesprek waarbij het kale hoofd van de mannelijke vijftigplusser tegenover haar met een ruk omhoog schoot. Vol respect keek hij Mimi aan en zei: ‘Acteren, bedoel je? Heb je ook Bruce Willis in *Die Hard* moeten bestuderen? Beste film aller tijden. *Yippee-ki-jay, motherf...* Enfin, je kent hem wel.’ Vol genegenheid schudde hij zijn hoofd. ‘Die vent is een genie.’

Het laatste sollicitatiegesprek was het ergste geweest van allemaal. Mimi droeg een handgeweven pashmina, een afdankertje van Sabrina (hoeden, sjaals en sieraden waren de enige mode-artikelen die Mimi en Sabrina van elkaar konden lenen vanwege hun verschil in lengte en omvang.) De luxueuze sjaal was zo elegant dat hij gelukkig de aandacht afleidde van haar goedkope shirt en broek, en het afgetrapte paar werkschoenen dat ze had gered uit de

verhuisdozen met haar bezittingen die ze al die jaren geleden had achtergelaten.

De vrouw die het sollicitatiegesprek afnam, had haar neus opgehaald voor Mimi's cv, dat inderdaad wat aan de korte kant was. 'Je schijnt nogal wat buitenlandse reizen te hebben gemaakt, Miriam.'

'Ik heet Mimi. En ja, dat klopt.'

'Wat deed je daar?'

'Mezelf onderdompelen in andere culturen. Musea en galerieën bezoeken.' Naar bed gaan met Scandinavische backpackers, voegde Mimi er in gedachten aan toe. Dronken worden in onooglijke kroegjes in Madrid.

'Nee, ik bedoel, wat deed je daar voor werk?'

'O. Eh, ik werkte eigenlijk niet.'

'Maar je bent...' hier raadpleegde ze vluchtig Mimi's cv nog even, 'drie jaar op reis geweest.'

Om precies te zijn was het drieënhalf jaar geweest, maar dat klonk nog erger. 'Ja,' beaamde Mimi, hopen dat de zaak daarmee afgedaan zou zijn.

Dat was niet het geval.

'Ik begrijp het niet. Waar heb je al die tijd van geleefd?'

Dit was het gedeelte waar Mimi echt een hekel aan had. Uit vorige sollicitatiegesprekken had ze namelijk geleerd dat als ze antwoordde: 'Ik ben drugskoerier geweest totdat ik in de gevangenis belandde en mijn schuld aan de maatschappij had afbetaald,' ze haar vermoedelijk vol medeleven zouden aankijken en zouden overwegen om haar aan te nemen, enkel om te bewijzen dat ze niet veroordeeld waren. In plaats daarvan vertelde ze de waarheid.

'Ik had een flinke som geld geërfd, en ik heb ervoor gekozen om het daaraan uit te geven.' Mimi leunde achterover en sloeg haar armen over elkaar. Meer zou ze er niet over zeggen. Ze had de vrouw het hele verhaal kunnen vertellen, en dan zou ze waarschijnlijk op medeleven hebben kunnen rekenen. Maar dat was niet wat Mimi wilde.

Want sommige vooroordelen, zo had Mimi ontdekt, waren sociaal acceptabel. Dus terwijl het niet in dienst nemen van een

voormalige drugskoerier niet politiek correct zou zijn, was het volkomen geaccepteerd om uit de hoogte te doen tegen een naar alle waarschijnlijkheid verwend rijkeluikindje zonder enig verantwoordelijkheidsgevoel – ook al had haar gesprekspartner er alles voor overgehad om de afgelopen drie jaar van haar leven op precies dezelfde manier door te brengen als Mimi had gedaan, in plaats van opgesloten te zitten in dit akelige kantoor met fluorescerend licht.

‘Aha. Op die manier. Ik neem aan dat je geen vrijwilligerswerk hebt gedaan in het buitenland?’

‘Nee. Hoeveel vrijwilligerswerk heb jij de laatste tijd gedaan?’

Het kwam niet als een verrassing dat het gesprek op dat punt werd beëindigd.

Dus zo was Miriam Falks Mimi het Slovende Bruidsmisje geworden. In drieënhalf jaar tijd had ze de aanzienlijke erfenis die haar vader haar had nagelaten over de balk gesmeten, en nu teerde ze op Sabrina’s deel. Alleen liet Sabrina haar er dit keer voor werken.

‘Mimi, kom maar naar de studio, wil je? Er is een probleem met de belichting, dus ik ben de komende twee uur tot mijn kleedkamer veroordeeld. Die tijd kunnen we net zo goed gebruiken om de gastenlijst door te nemen.’

Mimi wist nu al dat ze de permanent poeslieve toon die haar oudere zus gebruikte om een commando te verpakken als een verzoek nog veel vervelender vond dan de degeneratie van haar geliefde bijnaam. Voordat Mimi voor de eerste keer uit Australië vertrok, praatte Sabrina nooit met de onoprechtheid die zo kenmerkend was voor de ‘showbizz’. Ze had de pest aan al dat soort dingen. Sabrina zou liever een serieuze actrice zijn geworden, of beter gezegd, acteur (om de een of andere reden was het kennelijk passé om de vrouwelijke vorm van het woord te gebruiken). Maar ze kwam er al snel achter dat hoogdravende theaterproducties als *King Lear* dun gezaaid waren, terwijl de commercials voor yoghurt (Sabrina die met hernieuwde energie uit de yogales komt met een yogamatje in de ene hand en een geopende beker Bosvruchten

Oase in de andere) of fastfood (Sabrina die frietjes in haar neusgaten steekt en ze vervolgens dwars door de kamer heen uitsnuit naar een van de mannelijke modellen – jammer genoeg was de echte commercial lang niet zo leuk geworden) voor het oprapen lagen en schandalig goed betaalden.

Van commercials was het maar een kleine stap naar een tijdelijke rol in een mateloos populaire soapserie, *Sunshine Cove*, een rol die geleidelijk uitgroeide tot een permanente hoofdrol aangezien de kijkers in zowel Australië als Engeland verliefd werden op Sabrina (of Danielle, zoals haar personage heette). Sabrina/Danielle had een beeldig gezicht, een perfect bikinifiguurtje en een zwak voor foute mannen die de neiging hadden om in een ravijn te storten en twintig afleveringen later weer op te duiken – meestal wanneer zij in haar bruidsjurk op het punt stond te trouwen met een nieuwe vlam, die vervolgens aan het knokken sloeg met de vorige, totdat een van hen weer in een ravijn stortte.

Uiteraard zou Sabrina buiten de set nooit zoiets idioots doen als verliefd worden op iemand die zijn evenwicht niet kon bewaren in de buurt van een verraderlijke afgrond. En al brulden de roddelpers en haar aanbiddende kijkers dat ze in het echte leven verliefd moest worden op haar tegenspeler, ze viel voor een investmentbanker die Edward Forster heette.

En, zo dacht Mimi wrokkig terwijl ze met fikse tegenzin op pad ging met de opdracht om 250 zilveren organzastrikken te vinden waarmee de receptiestoelen versierd moesten worden, het was echt iets voor Sabrina om zich te verloven met een knappe, charmante, intelligente en succesvolle man, niet omdat ze met hem kon pronken of omdat ze met hem wilde trouwen vanwege zijn geld of om het even welke stompzinnige, oppervlakkige reden. Nee, de enige reden waarom Sabrina met Edward ging trouwen, was dat ze oprecht en onherroepelijk op het eerste gezicht voor hem gevallen was.

Het enige probleem was dat voor Mimi hetzelfde gold.

Eén jaar voor de bruiloft

- Verloving bekendmaken aan familie en vrienden
 - Getuigen kiezen
 - Weddingplanner inhuren

1

Sabrina

Celebrity Confidential Nieuwsflits!

Onze favoriete glamourgirl Sabrina Falks is gisteren gesignaleerd tijdens het shoppen in Sydney Rocks Market – waar ze alle omstanders verblindde met de fonkelnieuwe diamant aan haar vinger! Sabrina's agent heeft geweigerd de geruchten te bevestigen of ontkrachten, dus het ziet er naar uit dat we zullen moeten wachten op de officiële bekendmaking van de verloving door Sabrina en haar vriend Edward Forster. Maar, zoals blijkt uit onze exclusieve foto's van de schitterende driekaraats diamanten ring, een huwelijk kan niet lang meer op zich laten wachten...

De jurk was totaal verkeerd. Verkeerd, verkeerd, verkeerd. De ruches werden geacht te golven. Het kledingequivalent van een rustig kabbelende waterval, dat was waar Sabrina naar op zoek was. Deze jurk was geen waterval in een regenwoud. Deze jurk was een monsterlijke waterglijbaan in een pretpark. Hij was onelegant, ordinair en totaal het tegenovergestelde van de instructies die ze de ontwerpster had gegeven. Het was absoluut uitgesloten dat ze dit zou aantrekken naar de belangrijkste uitreiking van televisieprijsen van Australië.

Sabrina bekeek zichzelf in de enorme batterij spiegels. De ontwerpster, Corinna, en haar drie assistentes, die de exclusieve salon speciaal voor Sabrina hadden gesloten, stonden op haar reactie te wachten. Sabrina zuchtte inwendig, wetend dat ze nu toch snel iets

zou moeten zeggen. Wat ze wilde, was tegen hen zeggen dat ze allemaal hopeloos waren. Maar uiting geven aan haar woede en irritatie was geen optie. Als ze een woede-uitbarsting had, zou dit uiteindelijk waarschijnlijk ook de media ter ore komen, en een negatief verhaal kon de sympathie voor haar personage aantasten. Vervolgens was Danielle nog maar een paar stappen verwijderd van een val in het ravijn en een coma, of een vertrek uit Sunshine Cove om in Tasmanië te gaan wonen. Ze had het zien gebeuren met talloze andere personages in *Sunshine Cove*, en ze was niet van plan om Danielle zoiets te laten overkomen.

De constante dreiging van een dodelijk ongeluk of een verbanning naar Tasmanië was de reden waarom Sabrina altijd de verjaardagen van de scenarioschrijvers in haar iPhone zette en op de dag zelf een taart voor hen kocht. Je kon niet voorzichtig genoeg zijn. Voor zo'n idyllisch oord was er een verrassend groot aantal gevaarlijke steile rotswanden in Sunshine Cove.

Corinna stond nog steeds te wachten en voelde inmiddels wel dat er iets mis was. De assistentes (die Sabrina in gedachten Flora, Fauna en Mooiweertje had gedoopt, naar de drie goede feeën uit Doornroosje, die eeuwig aan het harrewarren waren over de kleur die zij het mooist vonden voor de jurk van prinses Aurora) bleven om Sabrina heen fladderen, ruches verschikkend in een stortvloed van lovende opmerkingen over de kleur van de jurk, die Sabrina's gave huid deed stralen. Ondertussen stond de oudere en meer ervaren ontwerpster al te bedenken wat de beste manier zou zijn om een potentieel gevaarlijke situatie het hoofd te bieden.

Ondanks Sabrina's vermaarde 'aardigheid' ('Ze was zo áárdig,' dweepten fans steevast nadat ze hun idool aarzelend hadden benaderd en beloond waren met een handtekening en foto's die waren genomen met hun mobiele telefoon), wist Corinna dat ze geen doetje was en geen jurk zou willen dragen die ze niet mooi vond, louter en alleen omdat ze bang was Corinna voor het hoofd te stoten. Bovendien was de oorspronkelijke onderlinge hiërarchie tussen hen de afgelopen jaren omgedraaid en lag alle macht nu bij Sabrina, iets wat ze allebei wisten maar nooit hardop uitspraken.

Sinds hun eerste ontmoeting, een aantal jaren geleden, hadden Sabrina en Corinna een professionele relatie opgebouwd waar ze allebei van profiteerden. In het begin, toen Sabrina nog onder het haast neerbuigende kopje ‘soapsterretje’ werd gerangschikt, had Corinna af en toe een van haar minder dure voorbeeldjurken aan Sabrina uitgeleend voor prijsuitreikingen en filmpremières, puur omdat Corinna’s jurken volmaakt tot hun recht kwamen bij Sabrina’s gezicht en figuurtje. Een mooi meisje in een oogverblindende jurk leverde altijd gegarandeerd een foto van behoorlijke afmetingen op in het showbizkatern van de zondagkrant, iets waarvan Corinna had gemerkt dat het veel invloedrijker was dan een gewone advertentie.

Dat was echter jaren geleden, en nu was het onbetwistbaar Sabrina die Corinna een dienst bewees. Met de toekenning van Sabrina’s allereerste prijs voor de Populairste Televisiepersoonlijkheid hadden de geleende voorbeeldjurken onmiddellijk plaatsgemaakt voor adembenemende op maat gemaakte kunstwerken, verbluffende prestaties op het gebied van ontwerp, uitvoering en versiersels. Het was dankzij Sabrina’s klandizie dat Corinna was opgeklimmen van gerespecteerd ontwerpster die maar zeer beperkt gedragen werd tot eigenaresse van drie luxe salons die een elitaire clientèle bedienden, met salons in Melbourne en Perth, en de *flagship store* in Sydney waar de passie plaatsvond, in een straat in een exclusieve, besloten woonwijk in de chique buurt Double Bay.

Het kleden van Sabrina Falks voor de Logie Awards was daarom een gouden garantie voor overdadige publiciteit in alle damesbladen. Nu het een verplicht nummer was geworden dat de media aan de sterren vroegen wie hun jurk had ontworpen of wie hun sieraden had geleend wanneer ze over de rode loper schreden, was dit eveneens vergelijkbaar met een aantal gratis commercials op primetime-tv. Bovendien had Sabrina de afgelopen week rondgelopen met een extreem grote, extreem dure diamant aan haar linkerringvinger. Hoewel de media er al wild op los speculeerden, moest de verloving nog steeds officieel worden bevestigd. Corinna was niet van plan om te wachten op de publieke bekendmaking.

Ze had al op discrete wijze een balletje opgeworpen om Sabrina's bruidsjurk te mogen maken, vanwege alle publiciteit en klandizie die dat zou genereren.

Het was de gedachte aan de bruidsjurk en het mediacircus eromheen die maakte dat Corinna nu een handreiking deed. In de op maat gemaakte jurk die Sabrina aanhad, zaten uren en uren naarstig werk, en het ontwerpen en maken van een compleet nieuwe jurk binnen een onmogelijk kort tijdsbestek was een kostenpost en een bron van stress die Corinna kon missen als kiespijn. Maar de gedachte dat Sabrina een jurk van een concurrerende ontwerper zou dragen naar de belangrijkste, rechtstreeks op televisie uitgezonden prijsuitreiking in Australië, was ondraaglijk.

Ze deed een stap naar voren zodat ze pal achter Sabrina kwam te staan en tuitte haar lippen. Ze had graag een kleine, gekwelde frons op haar voorhoofd willen toveren, maar vanwege haar regelmatige botoxinjecties was dat geen optie.

'Sabrina, schat – vat dit alsjeblieft niet verkeerd op, je weet dat je er altijd uitziet als een droom in mijn creaties – maar weet je, ik ben er niet van overtuigd dat dit hélemaal goed is.'

Een van de assistentes (Mooiweertje, niet het grootste licht van de drie) hapte hoorbaar naar adem. Slechts een paar minuten voor Sabrina's komst hadden Corinna en haar assistentes zich nog ondergedompeld in een orgie van zelfverheerlijking vanwege wat volgens hen – unaniem – een van Corinna's allermooiste creaties ooit was.

Corinna nam zich voor om de assistente in kwestie de komende drie maanden alleen maar kant te laten verven en keek naar Sabrina, in afwachting van haar reactie.

Sabrina was even stil terwijl ze nog één keer aandachtig naar zichzelf keek in de spiegel. 'Je zou wel eens gelijk kunnen hebben, Corinna,' verkondigde ze ten slotte. 'De kleur is perfect en ik vind de kraaltjes op het lijfje erg mooi' – Flora, die verantwoordelijk was voor het met de hand opstikken van de kraaltjes, zwol zichtbaar van trots – 'maar de rok is een tikje... overweldigend.' Sabrina glimlachte om de angel uit haar woorden te halen. 'Zal ik

jullie trakteren op taartjes en champagne zodat we met z'n allen rond de tafel kunnen gaan zitten om wat ideeën door te nemen en wat nieuwe schetsen te maken? Als een van de meiden het tenminste niet erg vindt om het te gaan halen.' Sabrina zag dat haar toespraakje een sussende uitwerking had op Corinna, wier grootste angst altijd was dat ze haar waardevolste klant definitief zou kwijtraken.

Corinna's gelaatstrekken ontspanden zoveel als haar door de botox aangetaste spieren toelieten, en Sabrina constateerde dat de uitdrukking op de gezichten van de assistentes was veranderd van aangeslagen in aanbiddend. Ze kon hun handen praktisch zien jeuken om naar hun vriendinnen te sms'en: Wauw! We hebben champagne gedronken met Sabrina Falks!!

Terwijl Corinna, Flora en Fauna haar uit de zware jurk hielpen en vrolijk babbelden over de chocoladecannoli waarvoor de uit de gratie geraakte Mooiweertje naar de bakker om de hoek was gestuurd (en die Sabrina absoluut niet van plan was te gaan eten), had geen van hen ook maar het flauwste vermoeden dat zelfs terwijl ze hen glimlachend bedankte, Sabrina inwendig vermoeid dacht: waarom, o waarom, kan ik nooit iemand vertrouwen? Waarom komt het er uiteindelijk altijd op neer dat ik alles zelf moet doen?